

Уся небесна синь

КУПИТИ

Юнак, 26 років, приречений раннім Альцгеймером, прагне розпустити вітрила й вирушити в останню подорож. Шукає супутника(цю), щоб поділити з ним (нею) пригоди останньої мандрівки.

Від'їзд: якомога швидше. Тривалість подорожі: щонайбільше 2 роки (згідно з оцінкою лікарів). Можливо, менше.

Еміль вирішує втекти від стерильності лікарняних палат і співчуття рідних та друзів. І — о диво! — на його оголошення надходить відповідь. За три дні біля потай придбаного будинку на колесах він зустрічається з Жоанною — молодою жінкою в чорному крилатому капелюсі, з одним наплічником і без жодних пояснень. Так починається їхня дивовижна подорож. Краєвиди, від яких перехоплює подих, несподівані зустрічі, самопізнання й переосмислення — і ось, крок за кроком, крізь шкаралупу Емілевого болю пробиваються радість і страх, дружба та любов.

Petitesannonces.fr'

Тема: Пошук супутника(ці) для подорожі, щоб здійснити останню вилазку

Автор: Еміль26

Дата: 29 червня, 01:02

Повідомлення:

Юнак, 26 років, приречений раннім Альцгеймером, прагне розпустити вітрила й вирушити в останню подорож. Шукає супутника(цю), щоб розділити з ним (нею) пригоди останньої мандрівки.

Маршрут розробимо разом. Альпи, Верхні Альпи, Піренеї?

Подорож трейлером у поєднанні з пішими переходами (доведеться нести наплічник і намет). Потрібна відповідна фізична підготовка.

Від'їзд: якомога швидше. Тривалість подорожі: щонайбільше 2 роки (згідно з оцінкою лікарів). Можливо, менше.

Профіль мого (моєї) супутника(ці):

Без якихось особливих медичних навичок: я не потребую ніякого догляду чи лікування, перебуваю в добрій фізичній формі.

Хороший ментальний стан (є ризик щодалі більших провалів пам'яті).

Любов до природи. Бути звичним(ою) до скромних побутових умов.

Бажання поринути у світ пригод.

Контакт виключно електронною поштою. Надалі зможемо спілкуватися телефоном.

Еміль потирає підборіддя. Ця звичка, коли він замислюється або не може на щось зважитися, у нього ще з підліткового віку. Еміль не певний щодо тексту оголошення. Йому воно здається холодним, бездушним, а ще трохи звихнутим. Написав його на одному подиху, не роздумуючи. Перша година ночі. Ось уже тиждень він майже не спить. І це не допомагає писати.

Хлопець перечитує оголошення. Якийсь дивний присмак після нього в роті, думає він. Гіркуватий. Утім, каже собі, це якраз добре: воно досить

похмуре, щоб відвернути чутливі натури, й досить божевільне, щоб відвернути людей традиційного мислення. Химерність такого оголошення зможе вловити лише цілком особлива людина.

Відтоді як медики оголосили свій вердикт, мама постійно плаче, тато стискає щелепи. Сестра потроху марніє, під очима все більшають сині кола. А з ним усе нормально. Він сприйняв новину абсолютно тверезо. Ранній Альцгеймер, сказали йому. Нейродегенеративне захворювання, яке призводить до поступової і безповоротної втрати пам'яті. Хвороба під кінець уразить стовбур головного мозку. А стовбур головного мозку відповідальний за такі життєві функції, як серцебиття, артеріальний тиск, дихання... І це добра новина. Смерть настане дуже швидко. Найпізніше — за два роки. Чудово. Він не хоче стати тягарем, провести решту свого життя, ще десятки й десятки років, у стані щораз сильнішої деменції. Воліє знати, що скоро помре. Два роки — дуже добрий термін. Можна трохи скористатись із життя.

Зрештою, не так і погано, що Лора пішла ще рік тому. Інакше все було б значно складніше. Він повторює це собі вже тиждень, відтоді як почув вердикт. Лора пішла, й він нічого про неї не чув уже рік. Жодного дзвінка. І навіть не знає, де вона живе. Тим краще. Його більше нічого не тримає. Він може їхати. Може спокійно вирушити в останню подорож. Не те щоб у нього нікого не було... Є батько й мати, сестра Маржорі з чоловіком Бастьеном та їхні близнята. А ще Рено, товариш дитинства, Рено, який недавно став татом і тепер шукає будинок, щоб оселитися родиною. Рено — тато й одружений чоловік... Оце так реванш! Вони ніколи не билися б об заклад щодо такого. Невисокий опецьок Рено сидів у кінці класу. Астматик з алергією на арахіс, він завжди викликав регіт на спортивному майданчику. Тоді як Еміль був хлопцем кмітливим, бешкетником і навіть трохи бунтарем. Коли їх бачили разом, дивувалися, що їх поєднує. Тюхтій і шибайголова. Рено завжди був трохи в його тіні. А потім життя закрутилося. У кращий бік для Рено. Він почав з того, що схуд на десять кіло-грамів, потім знайшов своє покликання: став логопедом. Відтоді дуже змінився. Зустрів Летицію, і тепер вони сім'я. Тоді як Еміль, бешкетник,

опинився отак на узбіччі. Йому двадцять шість, він уже не такий жвавий. І Лору не зумів утримати...

Еміль струшує головою, відкинувшись на офісному кріслі. Не час для сантиментів і переживування минулого. Тепер потрібно зосередитися на мандрівці. Думка про неї виникла одразу, як він почув свій вердикт. На якусь годину-другу поринув у відчай, потім йому на гадку спала ідея мандрівки. Він ні словом про це не обмовився. Нікому. Знає, що відмовлятимуть. Батьки й сестра поквапилися записати його в клініку на дослідження. Однак лікар чітко й однозначно попередив: ідеться не про одужання чи лікування, а лише про те, щоб дізнатися більше про його рідкісну хворобу. Але Еміля це зовсім не цікавить. Провести останні роки в лікарняній палаті, ставши об'єктом медичних досліджень? Однак батьки й сестра наполягали. Він знає чому. Вони відмовляються прийняти його смерть. Хапаються за крихту надії, сподіваючись, що клінічне дослідження й спостереження зможуть загальмувати хворобу. Загальмувати, але навіщо? Продовжити життя? Продовжити немічність. Ні, все вирішено: він поїде. Владнає всі деталі в якнайсуворішій таємниці, не кажучи нікому ні слова, й поїде.

Він уже знайшов трейлер. Вислав за нього гроші. Машину забере в кінці тижня. Поставить на паркінгу в місті, чекаючи, доки все владнається, щоб сестра й батьки нічого не запідозрили. От щодо Рено він ще вагається. Чи сказати йому? Запитати його думку? Еміль не знає. Якби Рено був неодружений і не мав дитини, все було б інакше. Вони вирушили б удвох. Тут жодних сумнівів. Але тепер усе змінилося. У Рено своє життя й обов'язки. Емілю зовсім не хочеться втягувати його у свої останні блукання. Проте вони так мріяли про спільні пригоди! І казали один одно-му: «Коли закінчимо школу, візьмемо наплічники й намети та вирушимо в Альпи». Потім Еміль зустрів Лору. А Рено — Летицію. І мрія про подорож відійшла в минуле.

Тепер нарешті він може вирушити. Його більше ніщо не тримає. У нього всього два роки життя й рідня, яка готується його втратити. Зараз чи за два роки — різниця, либонь, невелика. Він востаннє перечитує оголошення. Так, воно дивне й безлике. Так, можливо, ніхто й не

відгукнеться. Нестрашно, він усе одно поїде. Сам. Хоча боїться померти наодинці — це його тривожить. Але якщо так має статися, якщо на його оголошення ніхто не озветься — тим гірше. Він поїде, бо його остання мрія сильніша за страх. Еміль натискає на кнопку «Надіслати», і на екрані з'являється повідомлення про те, що оголошення опубліковане. Зітхнувши, він відкидається в кріслі. Чверть на другу ночі. Якщо хтось таки зголоситься, якщо в когось вистачить сміливості чи мужності відповісти (він не знає, як це краще означити)... тоді він, без сумніву, знайде найкращого в усі часи супутника для мандрівки.

— Емілю, друже, мені дуже прикро, але я не зміг залишити малого з Летицією, вона працює. До речі, ти ж знаєш, вона до нас приєднається одразу після роботи.

Рено трохи не по собі, що в палату довелося прийти з малим під пахвою. Еміль поплескує друга по плечу.

— Припини, ти ж знаєш, що я люблю твого голопуцька.

— Він мав би спати. Бо не спав усю ніч. Тепер мусить вирубитися.

Рено здається стомленим. Еміль дивиться, як він мордується з малим під пахвою, намагаючись розкрити складений візочок.

Малюку всього пів року, Еміль досі не звикся з тим, що в Рено є дитина. Для нього це абсурдно. А бачити, як друг розкладає візочок, ще й з таким зосередженим виглядом — це взагалі ні на що не схоже.

— Чому ти смієшся?

— Мені здається, що переді мною міраж.

— Що? Чому?

— Ти і голопуцьок, ти просто король складаних візочків.

— Авжеж, насміхайся. Тобі також дов...

Він уриває свою фразу, й Еміль одразу розуміє чому. Рено збирався сказати «тобі також доведеться це робити», як кажуть зазвичай, але він різко замовк. І побуряковів через свій промах.

— Перепрошую... я...

Еміль хитає головою. І відповідає, широко усміхаючись:

— Е ні, зі мною такого не станеться. Я уникну принаймні цього! Хто сказав, що життя невдало сплановане?

Він намагається розсмішити Рено, але марно. Рено ставить візочок і обертається до друга — зі скривленим обличчям.

— Як тобі це вдається? Маю на увазі... Я спати не можу.. Як тобі вдається ще й жартувати?

Еміль намагається уникнути його погляду, пильно оглядаючи нігті, й набирає легковажного вигляду.

— Нормально. Маю на увазі... за кілька місяців усе одно не знатиму, хто я такий... Ніщо тоді не буде важливим. Тож нічого переживати!

— Емілю... Я не жартую.

— Я також ні.

Рено ось-ось не витримає. У нього повні очі сліз. Якусь мить

Еміль готовий усе йому розповісти, усе викласти: старий, я поїду, на трейлері кинуся в пошуки пригод, захопивши із собою наплічник, як ми колись мріяли. Усе владається. Свої шістдесят років я проживу за рік. Обіцяю. І ніскілечки не жалкуватиму.

Та не може. Рено не стане його відмовляти, радше навпаки. Проблема в іншому. Рено йому більше ніж друг, він — його брат і, дізнавшись, що Еміль від'їжджає, згризе себе від однієї лише думки про те, що відпускає його самого, не їде разом з ним. Але це не до обговорення. Еміль не хоче, щоб Рено себе винуватив. І якщо він так добре знає друга, як собі думає, той цілком здатний вирішити, хай там що, його супроводжувати, принаймні кілька місяців чи тижнів. А це ще нестерпніше. Він не хоче бути тим, хто відірве Рено від сім'ї навіть на коротку мить.

— Тобі необов'язково корчити із себе твердого горішка, — наполягає Рено, ледве стримуючи сльози.

КУПИТИ